

Na veliki petek.

Pod križem klečeča
Se v Njega ozira,
Ki gori na lesu visi.
Očesci nedolžni
Se ji porosijo,
Po licu ji solza zdrči.

Ko bratec to vidi,
Jo skrbno povpraša,
Zakaj so ji solzne oči.
Na križ mu pokaže:
„Glej sveto razpelo,
Glej, Kristus tu gori trpi!

Glej trnjevo krono,
Ki glavo mu zbada,
Da teče po licu mu kri!
Glej roke in noge
So z žreblji prebite,
Na strani srce krvavi.“

Pod križem klečita
In dolgo še zreta
Na Njega, ki gori visi;
Očesca nedolžna
Se jima solzijo,
Ker Kristus na križu trpi . . .

Ludovik.

Jezus v grobu.

Vse molči,
Vse žaluje,
Žalost vse
Napolnjuje.

V grobu On
Zdaj leži,
Ki za nas
Dal je kri.

Več zvonovi
Ne pojo,
Vse žaluje
Nad zemljo . . .

Slavko Slavič.

Zvončki.

Kraj potoka zvončki beli
Iz zemlje so pricveteli
In povešali glavice,
Da vprašale so jih ptice:
„Kaj vam je, vi zvončki mili,
Da nakrat ste utihnili,
Dol povესili glavice
In čez noč zbledeli v lice?“
Tiho zvončki šepetali,
Šepetali in dejali:
„O, kako bi zdaj veseli
Bili mi, ko v grob so deli

Njega, ki nas je ustvaril,
Dar življenja nam podaril?
V grobu On leži zdaj mirnem,
Vsaka stvar na svetu širnem
Za Rešiteljem žal tje,
Oj žaluje in toguje . . .“
Veter lahkež zapihljal je
In besede nesel dalje,
Da so čule jih vse ptice,
Ptice mile in cvetice,
Ki glave so povесile,
Ptičke pa so utihnile . . .

Slavko Slavič.

